

30 Απριλίου 2014

## **Αρχ. Αρσένιος Κατερέλος - Παναγία η Παραμυθία η Ευλαλοενθρονισθείσα**

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)





**(Εσπερινή ομιλία εις το Ιερόν Ησυχαστήριον Μοναζουσών Αγ. Γεωργίου & Παναγίας Παραμυθίας Ανύδρου Γιαννιτσών - 20/1/2014)**

Σεβαστοί πατέρες, οσιολογιωτάτη Γερόντισσα Ιωάννα μετά της θεοφιλούς εν Χριστώ συνοδείας σας, αγαπητοί μου προσκυνηταί,

Σήμερα εορτάζομε την ανάμνησι του θαύματος της Παναγίας Παραμυθίας. Δεν υπάρχει μεγαλυτέρα χαρά σε όλο το είναι του πιστού Χριστιανού και δεν απολαμβάνει μεγαλυτέρα ευλογία η ύπαρξις που έχει αξιωθή να ενδυθή και εσωτερικώς, πρώτα, και εξωτερικώς, το αγγελικό Σχήμα, από το να μελετά και να βιώνη φερεπόνως και θεαρέστως την πλήρη υπακοή εις τις θείες εντολές. Αυτήν την ζωή, όπως ακριβώς την πρωτοϋπέδειξε στους ανθρώπους διαχρονικά στον γνωστό γάμο στην Κανά η ίδια η Υπεραγία Θεοτόκος λέγοντας «ο,τι αν λέγη υμίν ποιήσατε» (Ιωάν. Β΄, 5). Ο,τι σας λέγει ο Χριστός να το κάνετε. Άλλωστε, αργότερα, αυτήν ακριβώς την θεομητορική προτροπή επεσφράγισε στο υπερφυές γεγονός της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού η ίδια η φωνή του ουρανού Πατρός, λέγουσα: «Αυτού ακούετε» (Ματθ. ΙΖ΄, 5). Τον Χριστό δηλαδή να ακούετε.

Πράγματι, όσοι υφαίνουν την ζωή τους στο στημόνι του λευκού χαροποιού μαρτυρίου της υπακοής στις θείες εντολές και στο υφάδι της αποκοπής του ιδίου θελήματος, όχι μόνο του αμαρτωλού, αλλά ακόμη και αυτού του φυσικού θελήματος, όταν κυρίως βέβαια πρόκειται ιδιαίτερα για το μοναχικό τάγμα, όλοι αυτοί γενικώς οι αγωνιστές που ευρίσκονται στον δρόμο της καθάρσεως, του

φωτισμού και της θεώσεως και, επομένως βήμα-βήμα, σκαλί-σκαλί, μετά διακρίσεως βέβαια πάντα, αργά-γρήγορα, ολοένα και περισσότερο, αισθάνονται υπαρξιακά την Χάρι, αλλά και την παραμυθία στους ποικίλους πειρασμούς, που είχε πάντα να είναι για εμάς, αυτοί οι πειρασμοί, όχι οπισθοδρομικοί, αλλά προαγωγικοί.

Όλοι αυτοί αισθάνονται την παραμυθία λοιπόν από Εκείνην την Πάναγνο Κόρη, που πρώτη από όλους, κατά τον κήρυκα της Χάριτος, τον άγιο Γρηγόριο Παλαμά, έζησε την εν Θεώ ησυχαστικωτέρα ζωή μέσα εις τα Άγια των Αγίων τρεφομένη ξενοπρεπώς και δίνοντας μάλιστα, η Υπεραγία Θεοτόκος, τιμή και ευλογία ακόμη και σε αυτά τούτα τα Άγια των Αγίων και όχι παίρνοντας από αυτά, η Παναγία μας, ευλογία.

Εάν λοιπόν η Κυρία Θεοτόκος είναι έτοιμη ανά πάσα στιγμή και εν παντί τόπω της δεσποτείας του Υιού της να συνδράμη και να προσφέρει την μητρική Της παραμυθία, πόσω μάλλον τούτο συμβαίνει σε ιερούς χώρους όπου εν ευλαβεία φυλάσσεται και δεόντως τιμάται η περίπυστος εικόνα η επονομαζομένη Παναγία Παραμυθία.

Ένας τέτοιος τόπος, αναμφισβήτητα, με ορθόδοξο φρόνημα και ήθος, είναι πράγματι το ιερόν τούτον Ησυχαστήριον μοναζουσών, γι' αυτό και είναι όντως παναγιοσκέπαστον.

Έχετε, σεβαστή Γερόντισσα, μετά της συνοδείας σας, την ιδιαιτέρα ευλογία να ευρίσκεσθε κάτω από την κραταιά και απόρθητη σκέπη της Παναγίας Παραμυθίας. Και αυτό δίνει θάρρος και προσθέτει δύναμι εις τον αγώνα της μοναχικής ζωής, που τα ωφέλη του τα καρπούνται επί πλέον, όχι μόνον οι κατά καιρούς ευλαβείς προσκυνηταί, αλλά και ολόκληρος η ανθρωπότης διαχρονικά. Και αυτό διότι εις την υπαρξιακή ερώτησι «τι εστί μοναχός;» ο άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης απαντά: «Μοναχός εστί ικέτης όλου του κόσμου». Και αυτό, εννοείται, ισχύει διαχρονικά.

Επί πλέον, αγαπητοί μου προσκυνηταί, ο ιερός τούτος χώρος έχει ως ιδιαίτερο προστάτη τον ταχύν εις αντίληψιν Άγιο Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο τον Τροπαιοφόρο. Φυσικά θεωρείται πασίγνωστο, αν και στρατιωτικός Άγιος, πόσο πολύ έχει βοηθήσει κατά καιρούς το τάγμα των μοναχών.

Τώρα, το ιστορικό της εικόνας της Παναγίας Παραμυθίας είναι ότι δια μέσου αυτής της εικόνας το 807 η Παναγία ειδοποίησε τον ηγούμενο της Μονής Βατοπαιδίου Αγίου Όρους να μην ανοίξουν τις πύλες της Μονής, γιατί θα ήρχοντο πειρατές. Ο ηγούμενος, που μετά την ακολουθία του όρθρου είχε τέτοια συνήθεια, παρέμενε μέσα στον ναό δηλαδή, εξεπλάγη από το συμβάν. Κοιτάζει αμέσως την εικόνα της Παναγίας, απ' όπου έβγαινε υπερφυώς η γλυκυτάτη θεομητορική

προστατευτική φωνή και, ευθύς αμέσως, βιώνει άλλο θαύμα, ακόμη πιο εκπληκτικό. Τα πρόσωπα της Κυρίας Θεοτόκου και του Χριστού είχαν τρόπον τινά ζωντανεύσει και ο εικονιζόμενος Χριστός αντέδρασε και με το χέρι Του προσπάθησε να κλείση το στόμα της Παναγίας, λέγοντάς Της: «Μη, μητέρα, μη το λες αυτό. Άφησέ τους να τιμωρηθούν όπως τους πρέπει». Αναμφισβήτητα και προφανώς τα λόγια του εικονιζομένου Χριστού υπονοούν αμέλεια μοναχικών υποσχέσεων και πολλά άλλα, όχι βέβαια ευχάριστα αυτά τα πολλά άλλα πράγματα για τους τότε εκεί μοναχούς.

Αυτόματα όμως και ταυτοχρόνως, το χέρι της εικονιζομένης Παναγίας άλλαξε θέση και έπιασε «δυναμικά» το χέρι του Χριστού και το εμπόδιζε από του να Της κλείση το στόμα ο Χριστός. Επί πλέον δε, έστρεψε λίγο το πρόσωπό Της δεξιά, η Υπεραγία Θεοτόκος, και επανέλαβε εις τον ηγούμενο: «Να μην ανοίξετε σήμερα τις πύλες της Μονής».

Νομίζομε, τα πολλά σχόλια, αγαπητοί μου αδελφοί, εν προκειμένω περιττεύουν. Τα πράγματα ομιλούν από μόνα τους. Την εικόνα αυτή, που αλλιώς την υπελόγιζε και κουράσθηκε και σκεπτόταν τότε ο αγιογράφος της, πως ακριβώς θα την σχεδίαζε όταν την πρωτοέφτιαχνε, και, τελικά, διαφορετικά, λόγω αυτού του παμμεγίστου θαύματος εξελίχθηκε σχεδιαστικά. Από τότε ωνομάσθη «Παραμυθία», δηλαδή παρηγορία.

Τα πνευματικά μηνύματα που απορρέουν αυτομάτως είναι αναρίθμητα. Εν πρώτοις, καταδεικνύεται το μέγεθος της μητρικής παρηρησίας ενώπιον του αγίου ενδόξου Τριαδικού Θρόνου, αλλά και η αγάπη της Πανάγνου προς αυτό τούτο το μοναχικό μας Σχήμα, που ο έρωσ του Αγαπητού ωδήγησε την ύπαρξί μας εις το να τυλιχθώμεν το μέλαν μοναχικό ένδυμα, το όντως υψηλότερον χλαμύδων και πορφύρων βασιλικών.

Φαίνεται επομένως η επί πλέον συμπάθεια της Παναγίας μας προς τους μοναχούς παρά την περικειμένη ανθρωπίνη ασθένεια.

Βέβαια, το πιο ωφέλιμο απ' όλα ήτο προφανώς το βαθύτατο και ειλικρινές αίσθημα της μετανοίας, που ένοιωσαν καρδιακώς τότε οι πατέρες της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου, τόσο με τον ελεγκτικό λόγο του Αρχηγού της σωτηρίας, όσο και με την προστασία της Θεοτόκου, που απέβη παραμυθία, και γι' αυτούς βέβαια τους ιδίους, αλλά και για κάθε Χριστιανό, μοναχό η λαϊκό, που οικειοποιείται στην πράξι το πνευματικό φρόνημα, που διαχρονικά εκπέμπεται από την εικόνα της Παναγίας Παραμυθίας προς όλες τις κατευθύνσεις.

Εις το σημείο όμως αυτό, με την ευκαιρία του θαύματος τούτου, ας

προσπαθήσωμε να προσεγγίσωμε, επόμενοι τοις αγίοις Πατράσι, και ας διακηρύξωμε γενικώτερα την απροσπέλαστη δόξα και το μεγαλείο της μοναδικής Της προσφοράς, ούτως ώστε να υπερανταναπληρωθώμε έτι και έτι με την αστείρευτη χάρι Της και την εύνοιά Της.

Με μία λέξι, η Κυρα-Παναγιά μας είναι, όπως ψάλλομε εις τον Κανόνα των Χαιρετισμών, «η αιτία της των πάντων θεώσεως». Διότι, εκτός του ανθρωπίνου γένους αποτελεί την παγίωσι της σωτηρίας ολοκλήρου αυτού τούτου του αγγελικού κόσμου. Οι άγγελοι μόνον μετά την Ενανθρώπισι και την Ανάστασι του Χριστού δεν κινδυνεύουν πλέον εις τον αιώνα τον άπαντα να πέσουν από το αγαθό εις το κακό. Πράγμα που, όπως ασφαλώς θα γνωρίζετε, συνέβη πολύ παλαιότερα με τους δαίμονες, που εννοείται ότι ήσαν όσοι πρώην άγγελοι - ο Θεός δεν δημιουργεί ποτέ κακά πλάσματα - που λόγω υπερηφανείας κατήντησαν κάκιστοι δαίμονες και εχθροί της δικής μας σωτηρίας.

Κάτι ανάλογο βέβαια συμβαίνει και με τις ανθρώπινες σεσωσμένες ψυχές, που μέχρι την Κοινή Ανάστασι των νεκρών δεν κινδυνεύουν πλέον να πέσουν έως ότου βέβαια εισέλθουν, από τον Παράδεισο, που τώρα ευρίσκονται μόνον ως ψυχές, εις την Βασιλεία των Ουρανών - τι λέμε; «Προσδοκώ ανάστασι νεκρών». Εκεί οι ψυχές με τα άφθαρτα τελικά αλλά υλικά παρά ταύτα σώματά τους, μη υποκείμενα σε βιολογικές ανάγκες, αλλά διεπόμενα εξ ολοκλήρου από τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος θα είναι όπως το σώμα του αναστημένου Χριστού, του πρωτοτόκου Αδελφού μας.

Επί πλέον όμως, η Παναγία είναι και η σωτηρία ολοκλήρου της κτίσεως, η οποία, παρά τις ομορφιές της, είναι τελικά ένας κόσμος μεταπτωτικός, που συστενάζει μαζί μας και μόνο εξ αιτίας μας και περιμένει τον ανακαινισμό του, οπότε τότε και εμείς οι άνθρωποι θα απαλλαχθούμε από το λεγόμενο "φυσικο κακό" και τους ποικίλους φυσικούς κινδύνους.

Η Υπεραγία Θεοτόκος είναι το μεθόριο μεταξύ του ακτίστου και απροσίτου Θεού και όλων των κτισμάτων. Είναι η μοναδικη γέφυρα που ενώνει τον άπειρο και ακατάληπτο Θεό με όλα τα δημιουργήματα. Αρκεί να σκεφθούμε ότι σύμφωνα με την προφητική και ιστορική κατοχύρωσι, αλλά και με την διδασκαλία και ανάλυσι των θεοπτών αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας, από τους παλαιότερους μέχρι και τους τελευταίους, είναι το μόνο λογικό δημιούργημα, που τιμής ένεκεν και κατ' εξαίρεσιν βέβαια - εις τον Θεό τίποτε δεν αδυνατεί - από τώρα ευρίσκεται, όχι απλώς εις τον Παράδεισο, αλλά με τελικό άφθαρτο αναστημένο και αναληφθέν σώμα, ευρίσκεται εις την Βασιλείαν των Ουρανών.

Επί παραδείγματι, όλοι ανεξαιρέτως οι Άγιοι και οι σεσωσμένοι δεν ευρίσκονται από τώρα εις την Βασιλεία των Ουρανών, αλλά εις τον Παράδεισο, για τον

απλούστατο λόγο ότι οντολογικά, υπαρξιακά, υπάρχουν μόνον ως ψυχές. Δεν έχουν πάρει δηλαδή τα τελικά άφθαρτα σώματά τους. Άλλο θέμα τώρα είναι ότι, όταν θελήσει ο Θεός, μετασχηματίζονται και εμφανίζονται σε άλλες μορφές, φυσικές και υπερφυσικές, με σώμα κλπ., όπως άλλωστε το ίδιο γίνεται πολλές φορές και με τους αγίους αγγέλους, οι οποίοι είναι ως προς την φύσι τους ασώματοι και άυλοι ως προς ημάς, γιατί στην ουσία και οι άγγελοι δεν είναι άυλοι ως προς τον Θεό, ως προς τον Οποίο είναι υλικώτατοι και αυτοί.

Οι λοιποί Άγιοι όμως, υπαρξιακά, δεν έχουν αναστηθή ακόμη, ενώ η Παναγία κατ' εξαίρεσιν έχει ολοσώμως μεταστή - τώρα βέβαια δεν είναι το θέμα αυτό για να το κατοχυρώσωμε, απλώς το αναφέρομε - έχει ολοσώμως μεταστή, που εν προκειμένω σημαίνει ότι έχει αναστηθή και ταυτοχρόνως αναληφθή προ της Κοινής Αναστάσεως των νεκρών. Μάλιστα δε, η ιδική Της ανάστασις πρέπει, ας μη σας φανή υπερβολικό, θα το εξηγήσωμε, κάνετε λίγο υπομονή, «να μας χαροποιή πιο πολύ κι απ' αυτήν την Ανάστασι του Χριστού». Θα μου πείτε: "Πως είναι αυτό ποτέ δυνατόν, πάτερ;" Και όμως ναι, και θα εξηγηθώμεν, διότι ναι μεν αναμφισβήτητα ο Χριστός ανεστήθη όπως λέμε «αυτεξουσίως», ενώ η Παναγία φυσικά ανεστήθη δυνάμει του Χριστού, εννοείται. Δυνάμει της Αγίας Τριάδος. Άλλωστε, πάντα υπάρχει κοινή βούλησις και ενέργεια και θέλησις εις τα τρία Πρόσωπα της μίας Θεότητος.

Αλλά πρακτικά για μας, τελικά σημασία έχει ότι ανεστήθη και ήτο απλός άνθρωπος, όχι δηλαδή θεάνθρωπος. Το πρόσωπο της Παναγίας ήτο εντελώς ανθρώπινο, ενώ το πρόσωπο του Χριστού ήτο μόνον θείο. Η φορεσιά Του ήτο ανθρωπίνη. Επομένως, η ιδική Της ανάστασις, ας το πούμε έτσι, ήτο πιο κοντά σε εμάς τους ανθρώπους. Η μάλλον πιο ορθά, ήτο η πρώτη εκπλήρωσις της υποσχέσεως του Θεανθρώπου Χριστού. Ήτο η "προκαταβολή", η "εγγυησις" για την Κοινή Ανάστασι των νεκρών, άρα και για την ιδική μας προσωπική τελική ανάστασι.

Αιτία της ασυλληπτου δόξης της Υπεραγίας Θεοτόκου ήτο η τελεία καθαρότης Της, ενώ, αντίστροφα, αποτέλεσμα της ενθέου δόξης Της είναι η υψίστη μοναδική Της παρρησία. Γι' αυτό και κατ' εξαίρεσιν λέμε «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς» και όχι απλά «πρέσβευε υπέρ ημών».

Η προσωπική αναμαρτησία της Υπεραγίας Θεοτόκου είναι ασύλληπτη ακόμη και γι' αυτόν τούτον τον αγγελικό κόσμο. Πόσο μάλλον απο την ιδική μας ανθρωπίνη αμαρτωλή διάνοια.

Παρά ταύτα, μπορούμε κάπως να φαντασθούμε, όχι βέβαια την καθαρότητά Της, αλλά τις συνέπειες έστω αυτού του ανερμηνεύτου πνευματικού Της μοναδικού πλούτου. Ποιές είναι αυτές, με δύο λόγια; Ο,τιδήποτε ακάθαρτο και να Της

προσεφέρετο, της Υπεραγίας Θεοτόκου, από το περιβάλλον κλπ., το επέστρεφε αυτομάτως σε μηδέν χρόνο κεκαθαρμένο, όμορφο, πανάγιο, ευλογημένο, χωρίς εννοείται η ίδια να έχη υποστή την παραμικρή προσωπική πνευματική αλλοίωσι. Συνέβαινε δηλαδή ένας αυτόματος ενυπόστατος τέλειος πνευματικός καθαρισμός-μετεκεντρισιμός. Και μάλιστα, τολμούμε να πούμε, ότι όσο πιο βρώμικο τυχόν ήτο το εξωτερικό περιβαλλοντολογικό ερέθισμα, τόσο πιο χαριτωμένο και άγιο το ιδικό Της πνευματικό μπόλιασμα.

Η παρρησία Της και η φροντίδα Της, εκτός από το σημερινό θαύμα, φαίνεται ποικιλόμορφα ατελείωτες φορές στην εκκλησιαστική ιστορία.

Για παράδειγμα, άκουσε την γλυκειά, μοναδική, ασυνήθιστη και ωραία φωνή Της, χωρίς να την ιδή τότε, ο άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης - εκοιμήθη το 1938 -, όταν για κάποιο διάστημα ως νεαρός, ονόματι τότε Συμεών, έκανε απρόσεκτη πνευματική ζωή, και του είπε η Παναγία: «Δεν μου αρέσει να βλέπω τα έργα σου». Λέξεις που έπαιξαν καθοριστικώτατο ρόλο εις την μετέπειτα λαμπρή πνευματική προσωπική του πορεία και συνέχεια της ζωής του. Μάλιστα, μετά από τρεις εβδομάδες έντονης και ειλικρινούς προσευχητικής προσπάθειας του, ένα βράδυ, καθώς προσευχόταν ως δόκιμος μοναχός μπροστά στην εικόνα της Θεοτόκου, ενώ ηγωνίζετο λέγοντας την ευχή του Ιησού, το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με», η προσευχή του Ιησού άρχισε πλέον να ενεργή στην πνευματική του καρδιά, στο κέντρο της ψυχής του, στο πιο καθαρό μέρος της ψυχής του, νύχτα-μέρα, αβίαστα, χωρίς πλέον καμμία προσπάθεια. Απέκτησε δηλαδή την νοερά προσευχή ως θεομητορικό δώρο, το οποίο βέβαια συντήρησε δια βίου. Και με το "συντηρησε" καταλαβαίνετε τι εννοούμε. Με τον αγώνα του δηλαδή.

Επίσης, μία άλλη επέμβασις της Θεοτόκου, που ομοιάζει με εκείνην της Παναγίας Παραμυθίας, συνέβη δια μέσου της Παναγίας του Χέροβο, που φυλάσσεται εις την Ιερά Μονή Ζωγράφου του Αγίου Όρους. Τότε, ένας καθαρός και σε υψηλά μέτρα ασκητής άκουσε ακριβώς την φωνή της Θεοτόκου να του λέγη: «Έρχονται οι εχθροί του Υιού μου». Φοβερός λόγος, θεομητορικός λόγος, άρα μπορούμε να πούμε "τριαδολογικός" λόγος, λόγος δηλαδή του Θεού. «Έρχονται οι εχθροί του Υιού μου». Και έδωσε οδηγίες, η ίδια η Παναγία παρακαλώ, όσοι μοναχοί αντέχουν το μαρτύριο να κλεισθούν στον πύργο της Μονής Ζωγράφου και να ομολογήσουν Ορθοδοξία. Όσοι δεν αντέχουν, η ίδια η Παναγία - και όταν επεμβαίνει η Παναγία οι πάντες σιωπούν -, η ίδια η Παναγία τους οικονόμησε και τους προέτρεψε, δια μέσου αυτού του ασκητού, ως αγγελιοφόρου, να κρυφθούν στο δάσος και να γλυτώσουν έως ότου περάση ο κίνδυνος.

Ποιός φαντάζεσθε ότι ήταν ο κίνδυνος; Η παπική λαίλαπα! Ποιοί ήσαν οι εχθροί του Υιού Της και Θεού μας; Οι λατινόφρονες. Το 1274 στην Σύνοδο της Λυών, που

επιτραπήτω να την ονομάσωμε "Ληστρική Σύνοδο της Λυών", όπου προήδρευε ο αιρετικός, μετά το Σχίσμα δηλαδή, πάπας Γρηγόριος ο Ι΄, απεφασίσθη η ένωσης-υποταγή της Ορθοδοξίας εις τον Παπισμό.

Τότε, ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννης Βέκκος (1275-1282), μαζί με τον αυτοκράτορα Μιχαήλ τον Η΄ τον Παλαιολόγο, προσπαθώντας, ματαίως βέβαια, να επιβάλλουν δια της βίας τις σατανικές αποφάσεις, ήλθαν και στο Άγιον Όρος, εις την Ιερά Μονή Ζωγράφου, εννοείται με άγριες και απάνθρωπες διαθέσεις. Και όμως, όπως ήδη επιγραμματικά ανεφέραμε εις την αγάπη σας, αγαπητοί μου αδελφοί, η ίδια η Παναγία έδωσε, δια μέσου της εικόνας Της, δύο ειδών οδηγίες, τις κατ' ακρίβειαν και τις κατ' οικονομίαν. Ώδε η θεομητορική διάκρισις! Είκοσι εξ πατέρες που ηκολούθησαν την ακρίβεια, είχε ως αποτέλεσμα να καούν μέσα εις τον πύργο της Μονής. Έτσι, εκτός του ότι αγίασαν οι ίδιοι, έγιναν απόρθητο πνευματικό ανάχωμα στην πλήμμυρα της κακοδοξίας του Παπισμού, αλλά και στον χωρίς υπερβολή γενιτσαρισμό των ιδικών μας λατινοφρόνων προδοτών της Ορθοδοξίας. Οι υπόλοιποι μοναχοί, εννοείται, συνέχισαν την μοναχική ζωή της μετανοίας μετά το πέρας του κινδύνου.

Σεβαστή Γερόντισσα, διαφυλάσσεται εις την Μονή σας το πνευματικό αλεξικέραυνο που λέγεται Παναγία Παραμυθία. Ήδη, το αξιοποιείτε αναμφισβήτητα προς δόξαν Θεού και ωφέλεια ψυχών.

Μπροστά λοιπόν σε αυτήν την πραγματικότητα, αλληλοπλέκονται και αλληλοπεριχωρούνται η θεομητορική ευλογία και η ανθρωπίνη προσπάθεια για την κατάκτησι του όντως εφετού. Εμείς οι χοϊκοί, τι είπωμεν και τι λαλήσωμεν; Μάλλον αρμόζει η εύλαλος σιωπή. Ναι, σιωπούμε εμείς οι αδύναμοι άνθρωποι, διότι ιλιγγιούμε μπροστά εις το μέγεθος των βασιλικών Της δωρεών.

Όμως, εάν εμείς σιωπήσωμε, οι λίθοι κεκράζονται. Και εν προκειμένω, τον «λόγον» λαμβάνουν, όχι μόνον οι πέτρες, που ελαξεύθησαν και ωκοδομήθησαν εν προσευχή. Οι λίθοι οι οποίοι εκ του αρχικού αυτού θεμελίου κραυγάζουν στεντορεία τη φωνή ότι εφεξής εις τον τόπον αυτόν θα τρυγήται το γλυκύτετον μέλι της ησυχίας, μα και θα διασφαλίζεται ακεραίως το άδολον γάλα της ομολογίας. Τον λόγον λοιπόν τώρα λαμβάνουν - ω θαύμα παράδοξον και πρωτοφανές! -, και μάλιστα όχι τω καιρώ εκείνω, αλλά εν τω παρελθόντι έτει 2013, πέρυσι δηλαδή, τα πετεινά του ουρανού!

Έφθασε λοιπόν εδώ, προς ευλογίαν και δια ολιγοήμερον παραμονήν, η ιερά εικών της Μητέρας μας εκ των Αγίων Τόπων. Όμως, τόσον ανεπαύθη η πανάχραντος παρουσία Της, εις την βίγλα αυτή του ουρανού, ώστε δεν ηθέλησε πλέον να επανακάμψη. Και για να μη φανή εις τους θνητούς ότι υποκρύπτεται ανθρωπίνη τις ενέργεια, ότι δηλαδή αίμα και σαρξ εμποδίζει την επιστροφή του πρωτοτύπου, η



παραμυθητική Της θέλησι ηυδόκησεν ώστε αυτή αύτη η άλογος φύσις των πτηνών να σχηματίση ουρανία και αναρίθμητη επιδημία. Ηθέλησε να μελωδήσουν ισάγγελον μελωδιάν ψάλλουσαν το πρώτον, για πρώτη φορά, μέσα από τα εύλαλα τιτιβίσματα την ιεράν ακολουθίαν. Ποίαν ιεράν ακολουθίαν; Την ακολουθίαν της ενθρονίσεώς Της. Ναι, χωρίς υπερβολή, της ενθρονίσεώς Της εις τον μαρμαρυγή θρόνον του Καθολικού του ιερού Της Ναού.

Τω όντι θέαμα ξενοπρεπές και άκουσμα μεθόριον φερόμενον αντιφωνικώς και ασιγήτως μεταξύ ουρανού και γης! Θα ημπορούσε προφανώς κανείς, εάν ήτο γνώστης της ελληνικής ορνιθοπανίδος, γνώστης των πτηνών της Ελλάδος δηλαδή, να γνωρίση πλείστα όσα, εκ "των ων ουκ έστιν όντως αριθμός", εύλαλα πετούμενα και εις τις αυλές τούτου του Ησυχαστηρίου επαναπαυόμενα.

Και εν παρενθέσει, ας αναρωτηθώμεν: Πόσον άραγε θα εξημιώθησαν και κατόπιν ίσως με κρωγμούς θα εθρήνησαν την απουσία τους όσα ευλογημένα εκ των 436 ειδών πτηνών, που υπάρχουν εις την πατρίδα μας κατά τους ειδικούς, απουσίαζαν κατά τις υπερκόσμιες εκείνες στιγμές από την πρωτόγνωρη σύναξί τους; Όντως θέαμα έκπαγλον (πολύ όμορφον) και αποκαλυπτικόν! Από την μία, άνθρωποι συνόμιλοι των ασωμάτων ταγμάτων (οι μοναχές) και άγιοι άγγελοι, αοράτως παρόντες, αναμέλπουν δοξολογίαν προς την τιμιωτέραν των Χερουβείμ, ώστε να αποδώσουν, όσον το δυνατόν τα ευχαριστήρια για την παρ' ελπίδα επίσκεψι. Και, από την άλλη πλευρά, τα σμήνη των πτερωτών αγγελιοφόρων μεταφέρουν επί πτερύγων ανέμων το παρθενικό μήνυμα της πανυπερευλογημένης παρουσίας Της. «Αύτη η κατάπαυσις μου εις αιώνα αιώνος...!» «Ωδε κατοικήσω ότι ηρετισάμην αυτήν ταύτην την ιεράν μου Μονήν». Γεγονότα δηλαδή που αναμφισβήτητα συγκλονίζουν την ψυχή και αντικειμενικώς καταγράφουν την ιστορία.

Αλλ' υφίσταται τρανώτερον θαύμα, μα και εκτυπώτερον σημείον από το ότι εξελέξατο η ίδια η Παραμυθία το ιερόν τούτο Ησυχαστήριον; Ότι ηρετίσατο αυτό, επροτίμησε δηλαδή αυτό, εις κατοικίαν του εκτυπώματος Εαυτής, της ιεράς Της δηλαδή εικόνας; Υπάρχει ψυχή λογική που θα αρνηθή ποτέ, ότι εις την τορνευθείσαν δια Πνεύματος κυσέλην αυτήν της Χάριτος «παν γόνυ κάμψει και πάσα γλώσσα ομολογήσει» ότι η κυρία Θεοτόκος, η επονομαζομένη Παραμυθία, θέλει προστατεύει ακαταπαύστως και διηνεκώς ταύτην την εν Χριστώ αδελφότητα, αλλά και κάθε ευλαβή προσκυνητή, ο οποίος υικώς θα προστρέχη εις την Χάριν των δύο πλέον αυτών εικόνων που ευρίσκονται εδώ;

Εν κατακλείδι δε, ας θέσωμε απλώς το ερώτημα: Μήπως ο τρόπος της αφίξεως και κυρίως της παραμονής της Παναγίας μας ανάγη άραγε εις το θαυμάσιο και υπερφυές ιστορικό της θαυματουργού εικόνας της Παναγίας της Οδηγητριάς (της Ιεράς Μονής Ξενοφώντος); Δεν θα το αναλύσωμε. Ας αναρωτηθώμεν. Αλλά, τι έτι

λαλήσωμεν ενώπιον του θάμβους της θεομητορικής Της μορφής; Τούτο μόνον εν κατακλείδι υικώς ας ψελλίσωμε, όντες βέβαιοι ότι η Παναγία Παραμυθία, η πολυφθόγγως ευλαλοενθρονισθείσα, δεν προσμετρά το αποτέλεσμα, αλλά μητρικώς αποδέχεται την καρδιακή των τέκνων Της διάθεσι.

Χαίρε Παραμυθία, η πολυγλώττως ενθρονισθείσα,  
Χαίρε υπερκοσμίως η δεχθείσα υπολαΐδαν  
Χαίρε βιοτής αργαλέου ανάψυξις,  
Χαίρε ιερώς τρανωθείσα τοις πέρασι,  
Χαίρε ηδυμόλπων πτερωτών η προσέλκυσις  
Χαίρε του νοός γλυκασμός και μετάβασις,  
Χαίρε Σον εκτύπωμα κατηρτίσθη εν Σιών,  
Χαίρε νυν το έθνος επευλογούσα των Ρωμηών,  
Χαίρε Θεοτόκε Παραμυθία.

Αμήν.

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος, Ηγούμενος Ι. Μονής Αγίου Νικολάου Δίβρης  
Φθιώτιδος

Εσπερινή ομιλία εις το Ιερόν Ησυχαστήριον Μοναζουσών Αγ. Γεωργίου & Παναγίας  
Παραμυθίας Ανύδρου Γιαννιτσών - 20/1/2014

Πηγή: [impantokratoros.gr](http://impantokratoros.gr)